

Ἁγιοκυπριαντικῆς
Μοναστικῆς Ἀδελφότητος

ΛΟΓΟΙ ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ

Γ'

5. Ἡ τιμὴ καὶ εὐλάβεια
πρὸς τὸν πνευματικὸ Πατῆρα.

6. Τὸ Κοινόβιο,
ὡς πνευματικὴ ἄμπελος.

Φυλὴ Ἀττικῆς
1996

ΛΟΓΟΙ
ΠΕΡΙ ΥΠΑΚΟΗΣ
Γ΄

Προοίμιον

ΑΠΟ τοῦ 1976 ἡ Ἀδελφότης τῆς Ἱερᾶς Μονῆς τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης Φυλῆς Ἀττικῆς ἔχει καθιερώσει μία μικρὴ καὶ σεμνὴ Ἐκδήλωσι, ἐπὶ τῇ ὀνομαστικῇ ἐορτῇ τοῦ πνευματικοῦ αὐτῆς Πατρὸς καὶ Καθηγουμένου.

Ἡ Πανήγυρις τῆς Μονῆς τελεῖται τὴν 2α Ὀκτωβρίου καί, λόγῳ τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν καὶ τῆς κοπώσεως τῶν Ἀδελφῶν, ἡ Ἐκδήλωσις διοργανώνεται σὲ μία ἀπὸ τὶς ἀμέσως ἐπόμενες ἡμέρες.

Στὴν Ἐκδήλωσι αὐτῇ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἡ Χορωδία τῆς Μονῆς ψάλλει βυζαντινὰ μέλη, ἕνας Ἀδελφὸς ἐκφωνεῖ μία ὁμιλία μὲ κεντρικὸ θέμα πάντοτε τὴν ὑπακοὴν καὶ ἐκφράζει πρὸς τὸν ἐορτάζοντα Πνευματικὸν Πατέρα τὶς εὐχὲς τῆς Ἀδελφότητος, τέλος δὲ εὐλογοῦνται γλυκύσματα καὶ μοιράζονται στὰ παρευρισκόμενα μέλη τῆς εὐρυτέρας Ἀγιοκυπριαντικῆς οἰκογενείας.

Ἡ πνευματικὴ ὠφέλεια τῶν παρισταμένων εἶναι ἀναμφισβήτητος, ἐφ' ὅσον ἡ Ἐκδήλωσις συμβάλλει, μὲ τὴν βοήθεια τῶν Ἁγίων Προστατῶν μας, στὴν σύσφιγξι τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης.

Ἐπειδὴ εἰδικὰ οἱ ἐκφωνούμενες ὁμιλίαι στὶς Ἐκδηλώσεις αὐτὲς εἶναι ἀρκετὰ οἰκοδομητικὲς, ἰδίως μάλιστα γιὰ τοὺς Μοναχοὺς, ἐπιλέξαμε τὶς πιὸ χαρακτηριστικὰς προκειμένου νὰ τὶς δημοσιεύσουμε τμηματικά, πρὸς δόξαν Θεοῦ καὶ ἐνίσχυσιν τῶν καλοπροαιρέτων ψυχῶν στὸ ἄθλημα τῆς εὐλογημένης ὑπακοῆς.

Στὸ τρίτο αὐτὸ τεῦχος δημοσιεύονται δύο ἀκόμη ὁμιλίαι, τῶν ἐτῶν 1988 καὶ 1995.

Μὲ τὴν εὐλογία
τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου
καὶ Καθηγουμένου μας κ. Κυπριανοῦ

Εἰς δόξαν Θεοῦ
καὶ ὠφέλειαν τῶν φιλοῦπικῶν ψυχῶν

«Τὸν λαλοῦντα σοι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ δοξάσεις·
μνησθήσῃ δὲ αὐτοῦ ἡμέρας καὶ νυκτὸς»
(«Διαταγαὶ Ἀποστόλων», Βιβλ. Ζ΄, Κεφ.θ΄)

5. Ἡ τιμὴ καὶ εὐλάβεια πρὸς τὸν πνευματικὸ Πατέρα

Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα·

ΣΤΗΝ εὐλαβῆ ἐπιθυμία μας νὰ ἐκφράσουμε καὶ ἐφέτος τὶς ἐγκάρδιες εὐχές μας, γιὰ τὴν ὀνομαστικὴ Σας ἑορτή, θυμηθήκαμε τὴν θεόπνευστη Ἀποστολικὴ προτροπή:

«Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, εἰδέναι τοὺς κοπιῶντας ἐν ὑμῖν καὶ προϊσταμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς, καὶ ὑγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν»¹.

Δηλαδή: Σᾶς παρακαλοῦμε, ἀδελφοί, νὰ ἀναγνωρίζετε καὶ νὰ σέβεσθε ἐκείνους ποὺ κοπιάζουν μεταξὺ Σας καὶ εἶναι **προϊστάμενοί Σας κατὰ Χριστὸν** καὶ σᾶς συμβουλεύουν· καὶ νὰ τοὺς τιμᾶτε «*ὑπερεκπερισσοῦ*», μὲ τὸ παραπάνω, ὄχι ἐκ φόβου, ἀλλ’ ἐξ ἀγάπης, γιὰ τὸ ὑψηλὸ ἔργο τους.

Καὶ Σεῖς, Σεβασμιώτατε Πατέρα μας, εἴσθε γιὰ μᾶς τοὺς Μοναχοὺς καὶ Λαϊκοὺς Ἀγιοκυπριανίτας, ὁ κατ’ ἐξοχὴν «*κοπιῶν ἐν ἡμῖν*», «*προϊστάμενος ἡμῶν ἐν Κυρίῳ*» καὶ «*νουθετῶν ἡμᾶς*», γιὰ τὴν σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Κοπιάζετε, προϊστασθε καὶ νουθετεῖτε ὅλους μας ὡς Ἐπίσκοπος, ὡς Ἠγούμενος, ὡς Πνευματικὸς μας Πατέρας.

Καὶ αὐτὸ τὸ ἔργο Σας εἶναι κοπιαστικὸ καὶ ἀκατάπαυστο· Σεῖς εἴσθε ἕνας κι ἐμεῖς εἴμεθα πολλοὶ καὶ διαρκῶς αὐξανόμενοι.

1. Α΄ Θεσσαλ. ἐ 12.

Ἡ πατρικὴ φροντίδα Σας ἀπλώνεται ὄλο καὶ περισσότερο, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὰ ὑψιστα καὶ σοβαρώτατα θέματα καὶ καταλήγοντας στὰ πιὸ μικρὰ καὶ φαινομενικῶς ἀσήμαντα.

Μᾶς θυμίζετε καθημερινῶς τὸν Ἀπόστολο Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἐνῶ ἀνέβαινε «*ἕως τρίτου οὐρανοῦ*» καὶ ἄκουγε «*ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι*»,² ὕστερα κατέβαινε στὰ ὑλικά καὶ συμβούλευε τοὺς πιστοὺς, πῶς νὰ τρώγουν καὶ πῶς νὰ πίνουν :

«εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε εἴτε τι ἄλλο ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε»³.

Καὶ ὅπωςδήποτε, μὲ τὴν Χάρι τοῦ Κυρίου μας, ἀναγνωρίζουμε τὸν κόπο, τὸν ὁποῖο ὑφίστασθε συνεχῶς γιὰ μᾶς, καὶ ἀνανεώνουμε κάθε χρόνο, ἰδιαίτέρως αὐτὲς τὶς ἡμέρες, τὰ αἰσθήματα τῆς βαθυτάτης εὐγνωμοσύνης μας στὸ πρόσωπό Σας. Καὶ ἐπιθυμοῦμε νὰ Σᾶς ἀποδίδουμε «*ὑπερεκπερισσοῦ*» - καὶ μὲ τὸ παραπάνω - τὴν ἐν Χριστῷ τιμὴ καὶ τὸν σεβασμὸ ἀπὸ ἀγάπη γιὰ τὸ μεγάλο καὶ βαρὺ ἔργο Σας.

Ἡ θαυμάσια προτροπὴ τῶν «*Ἀποστολικῶν Διαταγῶν*» εἶναι γραμμένη μὲ ἀνάγλυφα γράμματα στὶς καρδιὰς ὄλων μας.

«Εἰ γὰρ περὶ τῶν κατὰ σάρκα γονέων φησὶ τὸ θεῖον λόγιον· “Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα εὖ σοι γένηται” καὶ “Ὁ κακολογῶν πατέρα ἢ μητέρα θανάτῳ τελευτάτῳ”, πόσῳ μᾶλλον περὶ τῶν πνευματικῶν γονέων ὑμῖν ὁ λόγος παραινέσει τιμᾶν αὐτοὺς καὶ στέργειν, ὡς εὐεργέτας καὶ πρεσβευτὰς πρὸς Θεὸν, τοὺς

2. Β΄ Κορινθ. 18΄ 2,4,

3. Α΄ Κορινθ. 1΄ 31.

δι' ὕδατος ὑμᾶς ἀναγεννήσαντας, τοὺς τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι πληρώσαντας, τοὺς τῷ λόγῳ γαλακτοτροφήσαντας, τοὺς ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀναθρεψαμένους, τοὺς ἐν ταῖς νουθεσίαις στηρίζαντας, τοὺς τοῦ Σωτηρίου Σώματος καὶ τοῦ Τιμίου Αἵματος ἀξιώσαντας ὑμᾶς, τοὺς τῶν ἁμαρτιῶν λύσαντας καὶ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Εὐχαριστίας μετόχους ποιήσαντας καὶ τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ κοινωνοὺς καὶ συγκληρονόμους θεμένους ὑμᾶς; τούτους εὐλαβούμενοι τιμᾶτε παντοίαις τιμαῖς· οὗτοι γὰρ παρὰ Θεῷ ζωῆς καὶ θανάτου ἐξουσίαν εἰλήφασιν ἐν τῷ δικάζειν τοὺς ἡμαρτηκότας καὶ καταδικάζειν εἰς θάνατον πυρὸς αἰώνιου καὶ λύειν ἁμαρτιῶν τοὺς ἐπιστρέφοντας καὶ ζωογονεῖν αὐτούς».⁴

Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία μας, γιὰ νὰ Σᾶς ἀποδώσουμε τιμὴ «ὑπερεκπερισσοῦ», γιὰ τὸ ὑψηλότερο ἔργο Σας, γιὰ τὸν θεοτερπῆ ἀγῶνα Σας γιὰ νὰ μᾶς εἰσαγάγετε στοὺς οὐρανίους θαλάμους, ἀπορρέει καὶ ἀπὸ τὴν διαπίστωση, ὅτι πάντοτε θυσιάζεσθε, συνεχῶς θυσιάζετε καὶ τίς πιδὲ θεμιτὲς ἀναπαύσεις Σας, ὥστε νὰ μᾶς οἰκοδομήσετε ἐν Χριστῷ: πάντοτε προτιμούσατε τὸ ἔργο τῆς ἀγάπης γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι τὸν Χριστό, ἀδιαφορώντας γιὰ τὸ ἔργο τῆς ἀγάπης.

Θὰ γίνω πιδὲ κατανοητὸς ἀπὸ τὴν ἐξῆς ἀληθινὴ ἱστορία.

«Κάποτε ἓνας Μοναχὸς προσευχόταν στὸ κελλάκι του μὲ κατάνυξι.

Ξαφνικὰ εἶδε καταπληκτικὸ ὄραμα: ἡ θεία καὶ γλυκυτάτη καὶ πάγκαλος μορφή τοῦ Χριστοῦ μας ἐνώπιόν του!...

4. « Διαταγαὶ τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων », Βιβλίον Β', Κεφάλαιον ΛΓ', ΡΓ τ.1, σελ. 680BC - 681A.

Ὁ εὐλαβὴς Μοναχὸς ἔμεινε ἐκστατικὸς γιὰ πολλὴ ὥρα, κατατρυφώντας στὸ θαυμαστὸ ὄραμα.

Τότε κτύπησε τὸ ρολοῖ πὸ τοῦ θύμιζε, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πᾶν γιὰ νὰ δώσῃ τὸ καθιερωμένο συσσίτιο σὲ κάποιους φτωχοὺς πὸ συντηροῦσε τὸ Μοναστήρι.

Τὸ ὄραμα τὸν μαγνήτιζε δυναμικὰ καὶ τὸν καθήλωνε, ἀλλὰ ἡ σκέψις γιὰ τὸ καθῆκον τῆς ἀγάπης ἀνεδείχθη ἰσχυρότερη.

Ἔτσι σηκώθηκε καὶ πῆγε γιὰ τὴν φιλάδελφον ὑπηρεσία του.

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ μία περίπου ὥρα ξαναγύρισε στὸ κελλάκι του, βρῆκε - τὴ θαῦμα!... - τὸν Θεῖο Ἐπισκέπτη στὴν ἴδια θέσι νὰ τὸν περιμένῃ...

*Τότε ὁ φιλόανθρωπος Χριστὸς μας κοίταξε τὸν καλὸ Μοναχὸ καὶ μὲ οὐράνια γλυκύτητα τοῦ εἶπε: **Ἐὰν ἔμενες, θὰ ἔφευγα!...** ».*

Ἐὰν ἔμενε γιὰ τὸν Χριστό, ἀγνοώντας τὴν ἀγάπην γιὰ τοὺς ἀδελφοὺς τοῦ Χριστοῦ, θὰ ἔκανε καὶ τὸν Χριστὸ καὶ τὰ πάντα!

Αὐτὴν τὴν κωρὶς δίλημμα ἐκλογὴ Σας, δηλαδὴ νὰ στερεῆσθε Σεῖς, γιὰ νὰ τρεφώμεθα ἑμεῖς ἀπὸ τὸ ἄδολο γάλα τῶν Χαρίτων τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ζοῦμε καθημερινῶς καὶ τὴν ἐκτιμοῦμε βαθύτατα.

Ὅσοι εὐρίσκονται κοντὰ Σας ἐδιδάχθησαν βαθειὰ γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, διότι στὸ πρόσωπό Σας εἶδαν τὴν εἰκόνα τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο.

Μὲ τὴν ἀγάπην Σας αὐτὴ κερδίσατε καὶ θὰ κερδίζετε ψυχὰς γιὰ τὸν Παράδεισο.

Ἄγαπν γιὰ τοὺς καλοὺς καὶ προκομμένους, ἀγάπν γιὰ

τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἐμπαθεῖς.

Ἴσως μᾶς βοηθήσει μία ἀληθινὴ ἱστοριούλα, γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴν γνήσια ἀγάπην Σας πρὸς ἐμᾶς.

« Ἐνα παιδί εἶπε κάποτε στὸν μικρότερο ἀδελφὸ του:

- Πρέπει νὰ εἶσαι καλὸ παιδάκι, γιὰτὶ ἀλλοιῶς ὁ πατέρας δὲν θὰ σὲ ἀγαπᾷ...

Ὁ πατέρας τους πού ἄκουσε τὴν συμβουλὴ τοῦ μεγάλου γυιοῦ, φώναξε τὸν μικρὸ καὶ τοῦ εἶπε τρυφερά:

- Αὐτό, παιδί μου, δὲν εἶναι ἀλήθεια...

Καὶ ὁ μικρὸς τότε ἐρώτησε μὲ ἀπλότητα:

- Λοιπόν, πατέρα, θὰ μ' ἀγαπᾷς ἀκόμη κι ἂν δὲν εἶμαι καλὸ παιδί;

- Ναί, ἀπάντησε ὁ πατέρας, θὰ σ' ἀγαπᾷ πάντοτε.

Ὅταν θᾶσαι καλὸ παιδί, θὰ σὲ ἀγαπᾷ μὲ μία ἀγάπην πού θὰ μὲ κἀνη χαρούμενο. Καὶ ὅταν δὲν θὰ εἶσαι καλὸ παιδί, τότε πάλι θὰ σ' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ μὲ μία ἀγάπην πονεμένη... ».

Τέτοια ἀκριβῶς εἶναι ἡ ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς ἐμᾶς: ἀκόμη κι ὅταν Τὸν πικραίνουμε μᾶς ἀγαπᾷ, γιὰτὶ εἶναι Ὁλος ἀγάπην.

Αὐτὸ ἐμεῖς τὸ μάθαμε ἀπὸ Σᾶς, Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα, καὶ γι' αὐτὸ Σᾶς εἴμεθα ἰδιαίτερος εὐγνώμονες.

Η ΠΑΡΑΛΕΙΨΙΣ τῆς ἀποδόσεως τιμῆς πρὸς « τοὺς προϋσταμένους ἡμῶν ἐν Κυρίῳ », καὶ μάλιστα « ὑπερεκπερισσοῦ » - καὶ μὲ τὸ παραπάνω, ὄχι ἐκ φόβου, ἀλλ' ἐξ

ἀγάπης, ἐβιώθηκε ἰδίως μέσα στὴν Μοναχικὴ - Κοινοβιακὴ ζωὴ, ὄχι ἀπλῶς ὡς μία ἀνθρωπίνη παράλειψις-ἀδυναμία, ἀλλ' ὡς ἐνέργεια τοῦ δαίμονος.

Μισεῖ τὸ πονηρὸ πνεῦμα τὶς ἐκδηλώσεις εὐλαβείας καὶ τιμῆς πρὸς τοὺς πνευματικοὺς Πατέρας καὶ προσπαθεῖ νὰ τὶς ἀποτρέψῃ γιὰ τοὺς ἐξῆς δύο κυρίως λόγους.

Πρῶτον, γιὰ νὰ μὴ τιμᾶται καὶ δοξάζεται ὁ Πανάγιος Θεός, διότι βεβαίως ἡ τιμὴ πρὸς τοὺς ποιμένας μας ἀναφέρεται πρὸς τὸν Θεόν, ὁ Ὅποιος μᾶς δίδει τοὺς ποιμένας καὶ διδασκάλους.

Δεύτερον, γιὰ νὰ μὴ ἀνακουφίζεται ὁ πνευματικὸς Πα-τέρας ἔστω καὶ λιγάκι.

Εἶναι γνωστὸ, ὅτι οἱ μεγάλοι καὶ διαρκεῖς κόποι τῶν ποιμένων καὶ ἐν Χριστῷ προϊσταμένων μας ἐλαφρύνονται ἀπὸ τὴν τιμὴν καὶ ἀγάπην καὶ περιποίησιν πού τοὺς προσφέρουμε.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἄλλωστε ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς λέγει:

*«Οἱ καλῶς προεστῶτες Πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, μάλιστα δὲ οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ».*⁵

Ἀλλὰ καὶ γενικῶς ὅλοι οἱ θεῖοι Ἀπόστολοι μᾶς προστάσσουν:

«Τὸν λαλοῦντα σοι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ δοξάσεις· μνησθήσῃ δὲ αὐτοῦ ἡμέρας καὶ νυκτός· τιμήσεις δὲ αὐτόν, οὐχ ὡς γενέσεως αἴτιον, ἀλλ' ὡς τοῦ εὖ εἶναι σοι πρόξενον γινόμενον· ὅπου γὰρ ἡ περὶ Θεοῦ διδασκαλία,

5. Α΄ Τιμ. ε΄ 17.

ἐκεῖ ὁ Θεὸς πάρεστιν. Ἐκζητήσεις καθήμεραν τὸ πρόσωπον τῶν αγίων, ἵν' ἐπαναύη τοῖς λόγοις αὐτῶν».⁶

Αὐτὴ ἡ δαιμονικὴ ἐνέργεια, ποὺ δείχνει τὸ μῖσος τοῦ πονηροῦ γιὰ τὴν τιμὴ πρὸς τὸν πνευματικὸ Πατέρα, φαίνεται καθαρὰ ἀπὸ τὸ ἐξῆς πολὺ διδακτικὸ περιστατικὸ.

Ἀναφέρεται στὸν θαυμαστὸ βίο τοῦ Ὁσίου Βενεδίκτου (14 Μαρτίου), ὅτι κάποτε ὁ ἅγιος αὐτὸς Πατὴρ ἔτρωγε τὸ βραδυνὸ του φαγητό.

Δίπλα του στεκόταν ἕνας Μοναχὸς, γυιὸς κάποιου ἀξιωματοῦχου, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε τὸ λυχνάρι μπροστὰ στὸ τραπέζι.

Ἐνῶ λοιπὸν ὁ Ὁσιος Βενέδικτος ἔτρωγε, ὁ Μοναχὸς ποὺ παραστεκόταν μὲ τὸ διακόνημα τοῦ λυχνarioῦ ἄρχισε μὲ πνεῦμα ἀλαζονείας νὰ ἀναμοχλεύη σιωπηλὰ στὸν νοῦ του καὶ νὰ λέν μὲ τὸν λογισμό του:

«Ποῖος εἶναι αὐτός, ποὺ ἐγὼ στέκομαι μπροστὰ του ἐνῶ αὐτὸς τρώει, τοῦ κρατάω τὸ λυχνάρι καὶ σὰν δοῦλος τὸν ὑπηρετῶ; Ποῖος εἶμαι ἐγὼ γιὰ νὰ τὸν διακονῶ;».

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἀμέσως στράφηκε πρὸς αὐτὸν καὶ ἄρχισε σφοδρότατα νὰ τὸν ἐπιπλήττη, λέγοντας:

«Σταύρωσε τὴν καρδιά σου, ἀδελφέ! Τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ λές; Σταύρωσε τὴν καρδιά σου».

Καὶ καλώντας ἀμέσως τοὺς ἀδελφούς, παρήγγειλε νὰ τοῦ πάρουν τὸ λυχνάρι ἀπὸ τὰ χέρια, ἐνῶ διέταξε νὰ ἀφήσῃ ὁ ἴδιος τὸ διακόνημα καὶ νὰ καθίσῃ ἀπόμερα λίγη ὥρα ἥσυχος.

Ὅταν ἐρωτήθηκε ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς, τὶ εἶχε στὴν

6. «Διαταγαὶ τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων», Βιβλίον Ζ', Κεφάλαιον Θ', PG τ.1, στλ. 1005BC.

καρδιά του, τοὺς διηγήθηκε μὲ κάθε λεπτομέρεια, πῶς εἶχε φουσκώσει ἀπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀλαζονείας καὶ τὰ λόγια ἔλεγε σιωπηλὰ ἀπὸ μέσα του ἐναντίον τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.⁷

Σεβασμιώτατε πνευματικὲ μας Πατέρα·

ΕΝ ΘΑ ΗΘΕΛΑ νὰ Σᾶς κουράσω περισσότερο, ἀναφερόμενος ἐκτενέστερα σὲ γνωστὰ θέματα, γιὰ τὰ ὁποῖα ἔχει γίνει ἐπανελημμένως λόγος στὸ παρελθόν.

Ἐπιχειρήσαμε μία μικρὴ-σύντομη ἀναδρομὴ μὲ τὴν εὐχὴ Σας, ἀφ' ἑνὸς γιὰ ὑπενθύμισι σ' ἐμᾶς τὰ πνευματικοπαῖδια Σας τοῦ ὑψηλοῦ καθήκοντός μας νὰ Σᾶς ἀποδίδουμε τιμὴ καὶ εὐλάβεια - καὶ μάλιστα «*ὑπερεκπερισσοῦ*», ἀφ' ἑτέρου γιὰ ἐνίσχυσι ἰδικῆ Σας στὸ βαρὺ φορτίο πού σηκώνετε καὶ τὸ ὁποῖο γίνεται βαρύτερο ἀπὸ τὴς ποικίλης ἐξωτερικῆς ἐπιθέσεις διαφόρων δυστυχῶν ἀνθρώπων, πού συμφυρόμενοι καὶ συμφθειρόμενοι μὲ τοὺς πολυειδεῖς καινοτόμους, αἵρετικούς καὶ φιλαίρετικούς, αἰσθάνονται ἔλεγχο ἀπὸ τὴν συνέπεια τῆς Ὁρθοδόξου Ὁμολογίας Σας.

Κλείνοντας, ἄς ἐνθυμηθοῦμε τὸν ὠραῖο Ἀναβαθμὸ τοῦ τρίτου ἤχου:

«Κύκλω τῆς τραπέζης σου, εὐφράνθητι, καθορῶν σου ποιμενάρχα τὰ ἔκγονα, φέροντα κλάδους ἀγαθοεργίας.»

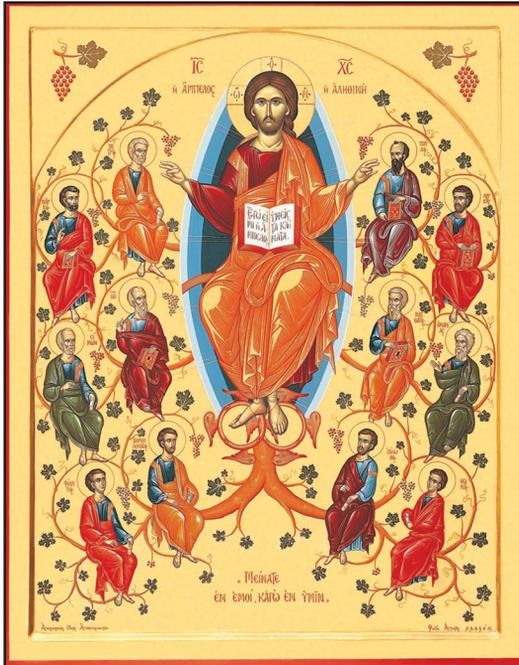
Ἄς εὐφραίνεσθε καὶ ἄς καυχᾶσθε ἐν Κυρίῳ, Σεβασμιώτατε Ποιμενάρχα μας, βλέποντας γύρω Σας τὸ πλῆθος τῶν πνευματικῶν τέκνων Σας, τὰ ὁποῖα βαστάζουν μαζί Σας μυστικῶς τὸν βαρὺ σταυρὸ Σας καὶ ἀδιαλείπτως προσεύχονται στὸν Θεῖον Δομήτορα τῆς Ἐκκλησίας:

7. Ἁγίου Γρηγορίου Πάπα Ρώμης, «Διάλογοι» II, 20.

*«Μνήσθητι, κύριε, τοῦ Μητροπολίτου καὶ Πατρὸς
ἡμῶν Κυπριανοῦ, ὃν χάρισαι ἡμῖν καὶ ταῖς ἀγίαις Σου
Ἐκκλησίαις σῶον, ἔντιμον, ὑγιᾶ, μακροημερεύοντα καὶ
ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς Σῆς ἀληθείας». Ἀμήν!...*

Ὀκτώβριος 1991

+ Θ.Χ.

«Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ ἐν ὑμῖν»
(Ἰωάν. ιε΄ 4)

6. Τὸ Κοινόβιο, ὡς πνευματικὴ ἄμπελος

Σεβασμιώτατε Πνευματικὲ μάς Πατέρα,
Ἁγιοὶ Ἀρχιερεῖς,
Σεβαστοὶ Πατέρες καὶ Μητέρες,
ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί·

Ο **ΚΥΡΙΟΣ ΜΑΣ** Ἰησοῦς Χριστὸς συνήθιζε νὰ ὁμιλῇ μὲ παραβολές· μὲ εἰκόνες ζωντανές ἀπὸ τὴν καθημερινὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων.

Μία τέτοια ὠραία εἰκόνα μᾶς παρουσιάζει μὲ τὴν παραβολὴ τῆς Ἀμπέλου.¹

Ἦ «*πρῶος καὶ ταπεινὸς*»² Κύριός μάς παρομοιάζεται μὲ Ἄμπελο:

«Ἐγὼ εἶμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινή».

Ποιὸς εἶναι ἄρα γε ὁ σκοπὸς αὐτῆς τῆς παρομοιώσεως;

Προφανῶς, θέλει νὰ μᾶς καταδείξῃ τὴν ἐσωτερικὴ καὶ ὀργανικὴ ἐνότητα μεταξὺ Αὐτοῦ καὶ τῶν πιστῶν Του, τῶν κλημάτων Του.

Γίνεται κατανοητό, ὅτι ἡ περιγραφὴ αὐτὴ ἀναφέρεται στὴν Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ· καὶ πῶς συγκεκριμένα, στὴν ἐσωτερικὴ ἐνότητά Της, στὸν χαρακτῆρα τῆς σχέσεως Χριστοῦ καὶ Χριστιανῶν.

Ἦ Κύριός μάς εἶναι ἡ Κεφαλὴ καὶ ἐμεῖς τὰ μέλη Του.

1. Βλ. Ἰωάν. ιε΄ 1-11.

2. Ματθ. ια΄ 29.

Ἡ Ἐκκλησία, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἄμπελος: μέσα σὲ Αὐτήν, ἡ Ζωή Του, γίνεται ζωὴ μας· τὸ Σῶμα Του, σῶμα μας· τὸ Αἷμα Του, αἷμα μας.

Διατελοῦμε σὲ ἀδιάσπαστη ἔνωση μαζί Του, γινόμεθα «*σύσσωμοι*»³ καὶ «*σύναιμοι*» Του, «*ἐκ τῆς σαρκὸς Αὐτοῦ καὶ ἐκ τῶν ὀστέων Αὐτοῦ*»,⁴ «*θείας κοινωνοὶ φύσεως*».⁵

Πῶς συντελεῖται τὸ μέγα αὐτὸ θαῦμα;

Μετὰ τὴν Ἑνσαρκν Οἰκονομία ἔχουμε πλέον «*κοινὸν τόπο*» κοινωνίας πραγματικῆς μὲ τὸν Θεὸ καὶ Πλάστη μας· ἔχουμε κοινὴ τὴν ἀνθρώπινη φύσι, ὅπως ἡ ἄμπελος ἔχει κοινὴ τὴν φύσι μὲ τὰ κλήματά της.

Ὁ Χριστὸς μας προσέλαβε τὴν φύσι μας καὶ τὴν ἐξαγίασε, ὥστε μετέχοντας αὐτῆς νὰ ἐξαγιαζώμεθα...

ΟΜΩΣ, ἡ ἔννοια τῆς ἄμπελου εἶναι ἀλληλένδετη μὲ μία ἄλλη ἔννοια: τὴν ἔννοια τοῦ γεωργοῦ, τοῦ ἀμπελουργοῦ.

Καὶ αὐτὸς εἶναι ὁ Θεὸς Πατήρ: «*ὁ πατήρ μου ὁ γεωργὸς ἐστίν*».

Εἶναι γνωστὴ ἡ πολὺ δύσκολη διακονία τοῦ ἀμπελουργοῦ. Ἡ γλυκεῖα ἐλπίδα συγκομιδῆς πλούσιας καρποφορίας, τὸν παρακινεῖ σὲ μεγάλους κόπους: ἐτοιμασία τοῦ ἐδάφους, φύτευμα, περιποίηση, λίπανσι, καθαρισμὸ, πότισμα, προστασία καὶ τόσα ἄλλα, πού ἐπιβάλλουν συνεχῆ παρακολούθησι καὶ φροντίδα.

Ποῖος ἀμπελουργὸς εἶναι πιὸ ἐργατικὸς καὶ πιὸ ἐπιμελῆς ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα; Τὸν τεχνουργὸ κάθε ωραιότιτος

3. Πρβλ. Ἐφεσ. γ' 6.

4. Ἐφεσ. ε' 30.

5. Β' Πέτρ. α' 4.

καὶ ἀρμονίας στὸν κόσμον μας; Φυσικά, οὐδεὶς!

« Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, καὶ γὰρ ἐργάζομαι », ⁶ εἶπε ὁ Κύριός μας, γιὰ νὰ μᾶς δείξῃ τὴν συνεχῆ καὶ ἀρμονικὴ συνεργασία μὲ τὸν Πατέρα Του ὑπὲρ τῆς σωτηρίας μας.

Τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὅπως ὁ ἥλιος, στέλνει πλουσιοπάροχα τὶς ζωογόνες ἀκτίνες τῶν Ἐνεργειῶν Του καὶ σὰν νεφέλη, τὶς ἀπαιτούμενες βροχοπτώσεις τῶν Χαρισμάτων Του στὴν Ἄμπελο.

Θαυμαστὸ μυστήριο! Ὅλη ἡ Ἁγία Τριάς συμμετέχει στὴν ἱερουργία τῆς σωτηρίας μας!

Α Σ **Ι** Δ Ο Υ Μ Ε ὅμως καὶ μία ἄλλη πλευρὰ τῆς πνευματικῆς ἀμπελουργίας.

Ὁ ἐπουράνιος Γεωργός, ἀνάλογα μὲ τὴν ἀνταπόκρισι τοῦ « γεωργίου » ⁷ Του, ὡς πρὸς τὴν καρποφορία, προβαίνει καὶ στὶς ἀνάλογες ἐνέργειες.

Τὸ ἄκαρπο κλήμα τὸ κόβει ὡς ἄχρηστο, ἐνῶ τὸ κάρπιμο τὸ « περικόπτει », δηλαδὴ τὸ κλαδεύει, ὅπως λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος.⁸

Τὸ κλάδευμα εἶναι κάτι ἐπίπονο καὶ ὀδυνηρό· ὅμως πρέπει νὰ τὸ ὑποστοῦν τὰ νοητὰ κλήματα, ἂν πράγματι ἐπιθυμοῦν τὴν πλούσια καὶ ὑγιᾶ καρποφορία τους.

« Παιδεύει γὰρ ἡμᾶς διὰ πόνου καὶ θλίψεως ὁ φιλόρετος ἡμῶν Θεός », λέγει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.⁹

Ἡ πνευματικὴ ζωὴ νοεῖται ὡς μία συνεχὴς ἀνοδικὴ πορεία πρὸς τὴν « ἀτέλεστον » τελειότητα· γι' αὐτὸ καὶ εἶναι

6. Ἰωαν. ε' 17.

7. Α' Κορινθ. γ' 9.

8. PG τ.59, στλ. 411.

9, PG τ.74, στλ. 352C.

ἀπαραίτητη ἢ «*παιδεία*»,¹⁰ ἢ παιδαγωγία τοῦ Θεοῦ, στήν ὁδὸ τῆς καθάρσεως καὶ τοῦ ἁγιασμοῦ μας.

Πρέπει νὰ ἀφεθοῦμε μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὰ χέρια τοῦ ἐπουρανοῦ Γεωργοῦ, γιὰ νὰ μᾶς κλαδεύσει, ὅπως ἐμπιστευόμεθα τὸν ἑαυτὸ μας σὲ ἕναν χειρουργό, ἐπειδὴ γνωρίζουμε, ὅτι θὰ μᾶς ἐγχειρίσει, ὄχι γιὰ νὰ μᾶς βασανίσει, ἀλλὰ γιὰ νὰ μᾶς θεραπεύσει.

Καὶ ὁ ἐπουράνιος Ἀμπελουργός, μὲ τὸ κλαδευτήρι τῶν δοκιμασιῶν μᾶς μεταμορφώνει σὲ κλήματα εὐλογημένα, ποὺ ἀποδίδουν τοὺς πιὸ γλυκεῖς καὶ εὐωδιαστοὺς καρπούς.

ΤΙ ΑΠΑΙΤΕΙΤΑΙ ἀπὸ ἐμᾶς γιὰ νὰ εὐδοθῆ τὸ ἔργο τοῦ οὐρανοῦ Ἀμπελουργοῦ;

Ἦς ἀκούσωμε τὸν Κυριό μας:

«Μείνατε ἐν ἐμοί, καὶ γὰρ ἐν ὑμῖν»!

Μὴν ἀπομακρυνθῆτε ἐπειδὴ σᾶς φοβίζει τὸ κλάδευμα, διότι μακρὺά μου δὲν ὑπάρχει ἴχνος Ζωῆς καὶ θὰ ξεραθῆτε ἀμέσως· τὰ ξερὰ καὶ νεκρὰ κλήματα θὰ συναχθοῦν καὶ θὰ ριφθοῦν στὸ «*πῦρ*» γιὰ νὰ καοῦν, ἢ μᾶλλον, γιὰ νὰ καίγονται αἰωνίως, χωρὶς νὰ κατακαίγονται!...

*«Μείνατε ἐν ἐμοί, ἵνα βότρυον φέρητε· ἐγὼ γὰρ εἰμὶ τῆς Ζωῆς ἢ Ἀμπελος»!*¹¹

Καὶ συνεχίζει ὁ Κύριός μας, γιὰ νὰ μᾶς βοηθήσει στήν κατανόησι τοῦ «*μείνατε ἐν ἐμοί*»:

«Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῆ ἐμῆ· ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου, καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολάς τοῦ Πατρός

10. Ἐβρ. 18' 4-12.

11. Δοξαστικοῦ Ἀποστίχων Ὁρθρου Μ. Πέμπτης.

μου τετήρηκα καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ ».

Βλέπουμε ἐδῶ σαφῶς τὴν σχέσι ἀγάπης καὶ ὑπακοῆς.

Ἡ σχέσις μας μὲ τὸν Χριστὸ καὶ δι' Αὐτοῦ μὲ τὸν Θεὸ Πατέρα δὲν εἶναι ἀναγκαστικὴ, ἀλλὰ ἀπολύτως ἐλεύθερη· εἶναι σχέσις προσωπικὴ, σχέσις κοινωνίας, σχέσις ἀγάπης. Καὶ διὰ μέσου αὐτῆς ἀντιλοῦμε τὴν γνήσια ἀγάπην πρὸς τὸν ἀδελφὸ καὶ πλησίον μας.

Καὶ ὅποιος ἀγαπᾷ, ὑπακούει· ὅποιος ἀγαπᾷ, μακροθυμεῖ, «*στέγει*» (σκεπάζει, δὲν διαπομπεύει)· ὅποιος ἀγαπᾷ, πιστεύει, ἐλπίζει, ὑπομένει.¹² ὅποιος ἀγαπᾷ ἐκπληρώνει τὸ θέλημα καὶ τὴν ἐντολὴν τοῦ ἀγαπημένου προσώπου, ὅσο δύσκολη κι ἂν εἶναι αὐτή.

Τέλος, ὅποιος ἀγαπᾷ, θυσιάζεται:

*«Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ».*¹³

Ὁ Κυριὸς μας σταυρώθηκε γιὰ μᾶς ἀπὸ ἀγάπην· ἀλλὰ καρποφόρησε τὴν Ἀνάστασι καὶ μᾶς ἐδώρησε τὴν Ζωήν.

Νὰ ὁ χρυσοῦς νόμος, ὁ «*Νόμος τοῦ Χριστοῦ*»,¹⁴ ὁ ὅποιος πλέον ἰσχύει μέσα στὴν Ἐκκλησία μεταξὺ τῶν μελῶν Αὐτῆς· καὶ ὁ ὅποιος ἐφαρμοζόμενος, ὁδηγεῖ στὴν αἰώνια διαμονὴ μέσα στὸ Φῶς τοῦ Θεοῦ, τῆς Παναγίας Τριάδος!

ΑΣ ΠΡΟΣΠΑΘΗΣΟΥΜΕ τώρα νὰ προσεγγίσουμε πιὸ πρακτικὰ τὸ θαυμάσιο αὐτὸ θέμα.

Ὁ Ἐπουράνιος Γεωργὸς τῆς Ἀμπέλου, ἀναθέτει τὰ καθήκοντα τῆς καλλιέργειας τῆς Ἐκκλησίας Του στοὺς κατὰ

12. Πρβλ. Α' Κορινθ. 13' 4, 7.

13. Ἰωαν. 1ε' 13.

14. Γαλάτ. στ' 2.

Θεὸν «*πατέρας*»,¹⁵ Αὐτοὶ συνεχίζουν τὸ ἔργο Του: «*φυτεύουν*» καὶ «*ποτίζουν*» στὴν Ἄμπελό Του καὶ ὁ Θεὸς «*αὐξάνει*»,¹⁶ ὁδηγεῖ καὶ σώζει.

Τοῦτο εἶναι τὸ πιὸ ὑπεύθυνο ἔργο ἐπάνω στὴν γῆ καὶ ἡ πιὸ ὑψηλὴ καὶ μεγάλῃ ἀποστολή.

Κάθε τοπικὴ Ἐκκλησία εἶναι μία ἐκτεταμένῃ Ἄμπελος Κυρίου. Κάθε Ἐπισκοπὴ τὸ ἴδιο, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Ἐπίσκοπό Της. Κάθε Ἐνορία, μὲ τὸν Ἐφημέριό Της. Κάθε πνευματικὴ οἰκογένεια, μὲ τὸν Πνευματικὸ τῆς. Κάθε Μονή, μὲ τὸν Ἠγούμενό τῆς.

Θὰ σταθοῦμε γιὰ λίγο στὴν «*πνευματικὴ Ἄμπελο*» ἐνός Μοναστηριοῦ...

Κάθε Ὁρθόδοξη Μονὴ ἀποτελεῖ μία ἀληθινὴ Ἄμπελο Ἄμπελο Κυρίου, τὴν Ὅποιαν ἐπιστατεῖ καὶ γεωργεῖ ἀοράτως ὁ Θεὸς Πατὴρ καὶ ἐπισκιάζει ἡ Χάρις τοῦ Παρακλήτου.

Στὸν ἐκλεκτὸ αὐτὸ χῶρο συγκεντρώνονται λογικὰ κλήματα, ποὺ μεταφυτεύονται ἀπὸ τὸν κόσμον μὲ προσοχὴ καὶ περίσκεψη, ἐκούσια καὶ ἐλεύθερα, γιὰ νὰ καρποφορήσουν «*καρπὸς ἀξίους τῆς μετανοίας*».¹⁷

Ὁ ὁρατὸς γεωργός, τύπος καὶ εἰκόνα τοῦ ἀοράτου, εἶναι ὁ Πνευματικὸς Πατήρ, ὁ Καθηγούμενος καὶ Γέροντας: αὐτὸς ἀποδύεται στὸ ἐπίπονο ἔργο καλλιέργειας τῆς ἀμπέλου.

Τὰ κλήματα δὲν ἔχουν ὅλα τὶς ἴδιες ἀνάγκες, οὔτε τὴν ἴδια ἀπόδοσι, οὔτε τὴν ἴδια ἀνάπτυξι: ἀλλὰ εἶναι πολὺ κάρπιμα καὶ εὐκολοδοῦλευτα, αὐτὰ ἀναπαύουν τὸν γεωργό, τὸν παρηγοροῦν καὶ τὸν ἐνδυναμώνουν· ἀλλὰ ὅμως ἀπαιτοῦν

15. Α΄ Κορινθ. δ΄ 15.

16. Α΄ Κορινθ. γ΄ 7.

17. Ἰδιομέλου Ἀποστίχων Ὁρθρου Μ. Δευτέρας.

περισσότερο κόπο καὶ προσπάθεια.

Καὶ μερικὰ ἄλλα, ἀλλοίμονο, παραμένουν ἄκαρπα· πόση ὑπομονὴ καὶ ἀνοχὴ πρέπει νὰ δεικνύη ὁ γεωργὸς σὲ αὐτὰ τὰ τελευταῖα!...

Ὁ δρόμος ποὺ ἐξασφαλίζει τὴν καρποφορία ἤδη ἐπισημάνθηκε ἀπὸ τὸν Κύριό μας:

«*Μείνате ἐν ἐμοί*», μπορεῖ νὰ ἀναφωνήσῃ καὶ ὁ Γέροντας, «*κἀγὼ ἐν ὑμῖν*»!...

Ἡ προτροπὴ τοῦ αὐτῆ ἐνέχει κάτι τὸ πολὺ οὐσιαστικὸ καὶ βαθύ: δὲν σημαίνει ἀπλῶς τὴν τυπικὴ ἢ τοπικὴ συνοίκησι μὲ τὸν Γέροντα.

Μπορεῖ τὸ πνευματικὸ τέκνο νὰ εὐρίσκεται χιλιάδες χιλιόμετρα μακρὰ ἀπὸ τὸν πνευματικὸ τοῦ πατέρα, καὶ ὅμως νὰ ὑπάρχῃ ἀδιάσπαστη ἐνότητα καὶ νὰ λειτουργῇ ὁ θεσμὸς τῆς πνευματικῆς πατρότητος κατὰ τρόπο ὑποδειγματικὸ!

Τὶ σημαίνει αὐτό;

Ἡ σχέσις Γέροντος-ὑποτακτικοῦ δὲν εἶναι μία ἐξωτερικὴ σχέσις προϊσταμένου-ὑφισταμένου, ἀνωτέρου-κατωτέρου, ἀλλὰ μία κεχαριτωμένη πνευματικὴ σχέσις, γιὰ τὴν ἐν Χριστῷ οἰκοδομὴ ἀμφοτέρων· εἶναι ἔνωσις ψυχικὴ, καρδιακὴ, σφυρηλατημένη μὲ τὴν Χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Καὶ ἂν τυχὸν δὲν προσέξῃ ὁ ὑποτακτικὸς καὶ διασαλευθῇ αὐτὴ ἡ σχέσις καὶ διακοπῇ, τότε θὰ ἀρχίσῃ ἡ πνευματικὴ ξηρασία, θὰ ἐπακολουθήσῃ τὸ ξερρίζωμα καὶ ὅλα τὰ λυπηρὰ ἐπακόλουθα...

* * *

ΠΩΣ ΑΡΑ ΓΕ ὁ Μοναχὸς θὰ ἀποκτήσῃ γερὰς ρίζες;
Πῶς θὰ παραμείνῃ βαθεῖα ριζωμένος στὴν ἄμπελο τῆς Μονῆς;

Πῶς θὰ διατελῆ σὲ καρδιακὴ ἔνωση μὲ τὸν κατὰ Θεὸν Πατέρα του;

Ὁ τρόπος καὶ ὁ δρόμος εἶναι ἕνας: τῆς εὐλογημένης ὑπακοῆς, τῆς μητέρας αὐτῆς καὶ τροφοῦ ὄλων τῶν ἁγίων ἀρετῶν καὶ χαρισμάτων.

Ἐπακοὴ ἐν ὀλίγοις σημαίνει: ὑπαρξι ζωῆς, ὑπαρξι ἀληθείας, ὑπαρξι ἐλευθερίας, δηλαδὴ ἀγάπης καὶ ταπεινώσεως.

Ἡ ὑπακοὴ ὅμως, γιὰ νὰ εἶναι γνήσια καὶ κάρπιμη, ἔχει ἀνάγκη συνεχοῦς καλλιεργείας καὶ κλαδεύματος ἀπὸ τὸν γεωργό.

Ὁ πρύτανις τοῦ Μοναχισμοῦ, ὁ Ὅσιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος, περιγράφει τὶς δοκιμασίες, στὶς ὁποῖες ὑπέβαλε ἕνας σοφὸς Γέροντας τοὺς ὑποτακτικούς του.

Ἄς ἰδοῦμε ἕνα πολὺ χαρακτηριστικὸ παράδειγμα:

Κάποτε, στὴν τράπεζα τῆς Μονῆς, μόλις ἄρχισαν νὰ τρώγουν, ὁ Ἠγούμενος καλεῖ ἕναν ἀπὸ τοὺς Ἀδελφούς, τὸν ὀγδονταετῆ π. Λαυρέντιο, ὁ ὁποῖος εἶχε σαράντα ὀκτὼ περίπου χρόνια στὴν Μονὴ καὶ ἦταν δεύτερος μεταξὺ τῶν Πρεσβυτέρων αὐτῆς.

Ὁ πολὺς ὑποτακτικὸς βάζει μετάνοια, ἀλλὰ δὲν παίρνει ἀπόκρισι· παραμένει ἐκεῖ στὴν θέσι αὐτὴ ὡς τὸ τέλος τῆς τραπέζης.

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ποὺ ἦταν παρὼν στὸ γεγονός, ἐρώτησε ὕστερα τὸν σεβάσμιο γέροντα Λαυρέντιο, τὴ σκεπτόταν ὅλη αὐτὴ τὴν ὥρα ὄρθιος μπροστὰ στὸ τραπέζι.

Ἡ ἀπάντησις εἶναι πολὺ ψυχωφελής:

« Οὐδέποτε ἔβαλα στὸν νοῦ μου, ὅτι μὲ διατάζει ὁ Ἠγούμενος, ἀλλ' ὁ Θεός, διότι στὸ πρόσωπο τοῦ Ποιμένου εἶποθέτησα τὴν εἰκόνα τοῦ Χριστοῦ. Διὰ τοῦτο,

πάτερ Ἰωάννη, τὴν ὥρα ἐκείνη προσευχόμεον στὸν Θεό, σὰν νὰ εὐρισκόμουν ὄχι ἐμπρὸς σὲ τραπέζι ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐνώπιον τοῦ θεοῦ Θουσιαστηρίου. Δὲν δέχθηκα κανέναν πονηρὸ λογισμὸ ἐναντίον τοῦ Ποιμένου, ἐξ αἰτίας τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς ἀγάπης ποὺ τρέφω ἀπέναντί του, διότι, ὅπως ἔχει λεχθῆ, “ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακὸν” (Α' Κορινθ. 13' 5)».¹⁸

Ὁ σοφὸς Ἠγούμενος ἐξήγησε στὸν Ἅγιο Ἰωάννη σὲ ἄλλη περίπτωση, ποῦ ἀποβλέπει αὐτὴ ἡ τακτικὴ του:

«Πολλὰ φορὲς καὶ αὐτοὶ ποὺ φαίνονται καλοὶ ὑπομονητικοί, ὅταν παραμεληθοῦν πολλὸν καιρὸ καί, ὡς δῆθεν ἐνάρετοι, δὲν ἐλέγχονται πλέον οὔτε ὀνειδίζονται ἀπὸ τὸν Γέροντα, ὑποβαθμίζονται καὶ χάνουν τὴν πραότητα καὶ τὴν ὑπομονὴ ποὺ εἶχαν. Διότι ὅσο καλὸ καὶ καρποφόρο καὶ παχὺ καὶ ἂν εἶναι τὸ ἔδαφος τῆς ψυχῆς, ὅταν τοῦ λείψῃ τὸ πότισμα μὲ τὸ νερὸ τῆς ἀτιμίας, τότε θὰ χορταριάσῃ καὶ θὰ βλαστήσῃ ἀγκάθια ὑπερφηφανεῖας καὶ πονηρίας καὶ ἀφοβίας».¹⁹

Σεβασμιώτατε Πνευματικέ μας Πατέρα καὶ Γέροντα·

ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΣ Κύριός μας ἔθεσε στὴν εὐθύνη τῆς πνευματικῆς πατρότητός Σας πολλὰ «γεώργια» στὴν Ἄμπελό Του.

Εἶσθε Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου μας, Μητροπολίτης τῆς Μητροπόλεώς μας, Ἠγούμενος τῆς Μονῆς μας, Πνευματικὸς ὁδηγὸς ἀναριθμῶν ψυχῶν, ἀφιερωμένων καὶ ἐγγάμων, ἐντὸς καὶ ἐκτὸς Ἑλλάδος.

18. Κλίμαξ, Λόγος Δ', § κγ'.

19. Αὐτόθι, § κδ'.

Ευχόμεθα ταπεινῶς νὰ Σᾶς βοηθήσῃ ὁ ἐπουράνιος Γεωργὸς νὰ συνεχίσετε τὸ ἱερὸ ἔργο ποὺ Σᾶς ἀνέθεσε.

Ευχόμεθα πρωτίστως γιὰ τὴν ἐξ ὕψους ἐνδυνάμωσί Σας· γιὰ τὴν ἐπὶ πλέον καρίτωσί Σας· γιὰ τὴν μακροήμερουσί Σας. Καὶ κατόπιν ὑποσχόμεθα νὰ παραμείνουμε στὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ὁ Κύριος μᾶς ἔταξε, ἐνωμένοι μαζί Σας.

Ἐλπίζουμε νὰ ἀξιωθοῦμε τῆς ὑψηλῆς δωρεᾶς, ὥστε μὲ ὑπακοή, ταπεινῶσι καὶ ἀγάπῃ νὰ ἀναδειχθοῦμε κυρναῖοι, ὑποβαστάζοντες τὸν σταυρὸ Σας.

Προσευχόμεθα θερμὰ στὴν Παναγία Μητέρα μας νὰ Σᾶς ἀκοῦμε γιὰ πολλὰ ἀκόμη χρόνια ἀναπέμποντα στὸν Οὐράνιο Ἐκκλησιαστικὸν τὴν γνωστὴ ἀρχιερατικὴ Σας εὐχή, ὑπὲρ τῆς πνευματικῆς Σας Ἐκκλησίας, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν:

«Κύριε, Κύριε, ἐπίβλεψον ἐξ οὐρανοῦ καὶ ἴδε, καὶ ἐπίσκεψε τὴν Ἐκκλησίαν ταύτην, καὶ κατάρτισε αὐτήν, ἣν ἐφύτευσεν ἡ δεξιὰ Σου.»

Ἄμήν. Γένοιτο!

Ἰούλιος 1995

+ π. Κλ.

